

CONCURS LITERARI PRATDIP LLEGGENDARI 2022

TÍTOL: LAVERITAT

PSEUDÒNIM: NONNA CASTELL D'HITA

CATEGORIA: ADULT

Molts no creureu que aquesta història sigui certa, potser pensareu que és fruit de la meua imaginació. Per això la narraré com si fos un conte i vosaltres decidireu que és veritat o ficció.

Fa molts anys, quan jo era petita, la meua mare m'explicava una història, que en el seu moment li comptava el seu pare, el meu avi.

Una tarda d'hivern, un pastor recollia el seu ramat, era un pastor humil, per la qual cosa, tenia poques ovelles. Quan es va disposar a contar-les, com de costum, va observar que li faltava una. Sabia perfectament quina ovella era, perquè havia nascut aquell estiu i li tenia un afecte especial, ja que en néixer, la seva mare va morir i es va fer càrrec d'ella.

El pastor molt preocupat pel seu animal, va tancar a la resta de les seves ovelles en el corral i ràpidament es va posar a buscar-la. Desesperat perquè no la trobava i amb moltes dificultats perquè la llum del seu fanalet no li permetia veure molt lluny es va disposar a tornar a casa, quan de sobte li va semblar sentir el bel de la seva ovella.

Va anar seguint el so dels bels i es va trobar amb una petita obertura en una roca, tapada per uns matolls.

El pastor va haver d'arrossegar-se pel sòl per a poder entrar. Quan va aconseguir entrar uns metres i va poder aixecar-se, es va adonar que estava a l'interior d'una cova. La llum

del seu fanalet il·luminava aquelles parets i va veure les formes fantasmagòriques de les estalactites i estalagmites. Va sentir una sensació de vertigen, mai havia vist una cosa tan meravellosa, li va semblar estar en un altre món.

El soroll de la seva ovella li va fer tornar a la realitat, aguditzant la seva oïda i la vista, va aconseguir veure al seu indefens animal.

La petita ovella no es movia, estava paralizada. El pastor va haver d'ajupir-se per poder agafar-la. En aquest precís moment en què va aixecar en braços a la seva ovella va sentir un soroll eixordador, va pensar que la cova es desplomava damunt seu i que mai podria sortir d'allà.

Durant un temps que li va semblar etern, va estar ajupit protegint la seva petita ovella. Quan les seves cames van poder sostenir-ho, es va aixecar i va veure dues figures gegantesques inclinades sobre ell.

Va sortir d'aquell lloc tan ràpid com va poder i va arribar a casa seva tan nerviós i espantat que no va poder dormir en tota la nit.

Quan va despuntar el dia, va agafar el seu sarró, va ficar alguna cosa de menjar i beure i armat de valor va tornar a la cova.

Allà estava ell, davant d'aquelles figures gegantesques. Eren dos guerrers armats amb unes immenses maces, per les seves vestimentes semblaven templers. En mirar-les es va adonar que havia tingut molta sort, ja que les maces, a causa del pas del temps, estaven oxidades, i per això no li van colpejar. Va suposar que aquests impressionants guardians no eren allà perquè sí. Segurament custodiaven una cosa important. Seria un tresor?, va pensar. Havia escoltat històries d'aquests famosos guerrers i de les seves riqueses. Ja s'imaginava cofres plens d'or i pedres precioses.

Va passar amb molta cura sota les figures i va seguir cap a les profunditats de la cova. Vigilava cada pas que donava, no volia caure en un altre parany que pogués haver-hi. No havia avançat molt, quan una olor nauseabunda a carn podrida va envair tot l'espai. El sòl va començar a cruixir sota els seus peus i quan el va il·luminar va veure centenars d'ossos, no tots era d'animals, ell els coneixia bé, al costat d'aquests també hi havia restes humanes. La seva cara es va posar vermella i no va poder contenir en el seu estómac l'àcid groguenc que va sortir de la seva boca.

Una esgarrifança va recórrer tot el seu cos. Va pensar a sortir corrent i oblidar el possible tresor. De què li servirien aquelles riqueses si no sortia viu d'allà?

De sobte, va sentir un soroll per darrere seu i tot es va tornar fosc. Quan va despertar li feia un mal horrorós el cap, la seva visió era borrosa i vermella. Va notar que li queia un líquid per la cara i va poder assaborir el gust de la sang per la seva gola. El seu cor batejava tan de pressa que va creure que li sortiria disparat del pit.

Escoltà una veu que deia en un to tranquil·litzador: no temis, no estàs ferit i la sang no és teva. Ets el primer que arriba tan lluny en molts anys. Li va apropar un atuell amb aigua i va poder veure les seves mans, unes mans velles però alhora fortes amb unes ungles esmolades.

El pobre pastor no va poder veure-li la cara, perquè aquell home misteriós es mantenia en la penombra. Aleshores, va mirar al seu voltant i es va adonar que estava en una sala rodona amb moltes portes.

Què era aquell lloc i quant temps portava allà? El pastor es va quedar paralitzat perquè la figura li va contestar: és la meva llar i ara també la teva. Però el pastor no va poder articular paraula, només les va pensar. Aquell ser li va llegir el pensament. Va continuar explicant-li que les portes el traslladaven a llocs diferents del món. Quin

món? Es va preguntar el pastor. El seu món eren les seves muntanyes i els seus prats, on pasturaven les seves ovelles.

Va continuar dient que feia diversos dies que estava amb ell, no podia pensar amb claredat, com podia ser que portés diversos dies allà, no aconseguia recordar.

No et preocupis, li va dir la figura, que continuava oculta en la penombra. És normal que estiguis confús, tot canvi porta el seu temps. Canvi? Quin canvi? Tot el seu cos es va estremir i un dolor intens el va recórrer. Necessites menjar! Ara pots fer-ho tu sol, i la figura va sorgir de les ombres amb menjar.

Els seus ulls es van clavar en la mirada del pastor, encara una mica atordit i aquest va saber de sobte que eren un només. No li va fer por, va veure a un home vell però alt i fort. Li llançà un tros de carn i va comprovar que era un braç humà. No va sentir fàstic sinó unes ganes ferotges de menjar i beure aquell líquid vermellós que donava vida, que li treia el dolor i li produïa una sensació de poder i immortalitat.

El vell li va explicar que era l'únic que quedava de la seva espècie, però que quan ho va descobrir a la cova havia notat que la seva sang contenia els gens de la seva espècie. Amb un gest li va dir que li seguís i junts van travessar una de les portes.

Va notar com el seu cos es va anar transformant. Les seves mans es van convertir en urpes i tota la seva pell es va omplir de pèl, la seva columna es va corbar i va començar a córrer a quatre grapes. Veia i sentia tot el que feia el seu nou company, ara entenia que eren iguals.

Corrien per una selva espessa, veient animals que mai havia vist i un home mig nu que es cobria amb unes fulles. La seva pell era fosca i els seus cabells negres com el carbó. Portava un arc i fletxes, era un caçador, però ara ell seria la presa. Van emboscar-lo i li van donar caça. El seu cos s'estripava a cada mossegada, la sang

corria per les seves goles i els seus cossos s'omplien d'una força mai experimentada.

Van sentir veus, venien més homes semblants al que havien donat caça.

Van arrossegar el cos fins a la zona per on havien sortit. Era un lloc ple d'una lleugera boira i en travessar-la, era com traspasar una teranyina. En uns segons eren a la sala rodona amb les restes de la seva caça i transformats en humans.

El pastor li preguntà al seu nou company si sempre hauria de romandre ocult en la cova i sortir pels portals per alimentar-se. Li va contestar que sí, però que a vegades algunes persones per error travessaven els portals i desapareixien dels seus mons sense deixar cap rastre apareixent a la sala rodona on eren devorats per ell.

El pastor es va entristir pensant que mai més veuria a la seva família, però el seu company va prosseguir dient-li: si vols tornar a veure a la teva família, pots fer-ho, però només pots sortir passant per sota de les dues figures temperaries. Si ho fas així, el malefici d'entrada es trencarà durant unes hores i podràs controlar la teva set de sang, però segons la porta que travessis d'aquesta sala et podràs transformar en éssers diferents.

En uns països ens criden chupacabras, en altres homes llops, vampirs... no obstant això, aquí en la nostra terra saps molt bé com ens anomenen.

Els ulls del pastor es van obrir enormement i de la seva boca només va sortir una paraula: DIPS!!!

Aquesta història que m'explicava la meva mare i a ella el seu pare és la història de la meva família.

Com va dir Plató: "Cal tenir valor de dir la veritat, sobretot quan es parla de la veritat".